

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra I GENNEMBRUD

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 71. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg01-shoot-idm140680123393248/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

krøllet Papir paa de slidte Trin, og en glemt Madkasse stod i en Vindueskarm.

Ingen Timer fik han, hverken hos Hr. Fris eller andre Steder. Han drev ned ad Gaderne med Hænderne i Lommen og stod stille lange Tider udenfor Manufakturhandlers Vinduer og ved Boglæder og Høkerbutiker; inderst inde ret fornøjet med Udfaldet og saa smaat glad over alligevel ingen Baand at have faaet paa sig. Hvad interesserede det altsammen ham? Ikke en Smule. Nu havde han opfyldt sin Pligt og gjort, hvad han kunde. Naar der ikke var Timer at faa, saa var der ingen; det var sikkert. Og denne Sikkerhed gav ham en ligeglad Ro, som han befandt sig vel i. Han nød Travlheden omkring sig; disse Fortovstrømme af Folk og Gadernes evindelige Vogne. Ikke Spor kom de ham ved; ingen Krav havde de paa ham, og ikke en Tomme gad han give dem.

Moderen stod ude paa Trappen, da han kom hjem. Det ærgrede ham straks.

— Naa, min Dreng?

Kunde hun ikke give Tid? Og saa saa hun saa spændt ud.

— Ingen.

Han rystede paa Hovedet og saa ikke paa hende.

— Stet ingen?

— Nej naturligvis.

Og saa gik han ind i Gangen, forbi Moderen, som blev staaende lidt ude paa Maatten. Jørgen hørte et træt Suk. Saa kom hun ind og lukkede Entredøren stille efter sig og gik videre, ind i Stuen, gik saa arbejdsstræt og tungt og tav med sin Skuffelse. Jørgen kendte saa godt den Gang. Saadan vilde han mindes hende længst. Og alligevel ærgrede den ham altid. Den var saa opgivende. Og Herregud, saa længe der bare var Liv, var der jo intet at opgive. Han havde faaet en underlig uformelig Tro paa dette, han kaldte Liv. Der laa noget udenom ham, syn-

tes han, som havde Bæreevne, og som man trygt kunde regne paa. Men han blev altid svimmel og fik Overbalance, naar han vilde gøre Prøven. Han kunde brede Armene ud for at fange det ind til sig; men de faldt hver Gang slapt ned, og han stod saa dum og gad ikke mere. Alligevel vidste han, det som havde Bæreevne laa der.

— Ja, du maa blive ved, blive ved at gaa til dem, til du faar noget, sagde Faderen; vi maa anstrænge os det, vi evner.

Altid dette ulidelige Hastværk, tænkte Jørgen; men han tav og svarede ikke.

Han skulde hjælpe Faderen, til han fik Timer. Og saa for Resten tænke over et Studium.

Men alle hans Overvejelser fandt ham inter Studium.

Dagene gik.

Jørgens Tanker kunde tage fat paa, hvad de vilde; blev han ene, slap de alt og kredsede ned om Emma Poulsen og satte sig til Hvile og borede sig ind som Spurve i et Kornneg Vinterdage. Og største Delen af Dagen var Jørgen ene.

Emma Poulsen stod for ham, hvor han vendte sig; alle Vegne saa han hendes Nakkepur og hendes ranke Ryg; og Blikket, som tog ham i Ed, fulgte ham og fulgte ham. Han bar hende rundt, hvor han gik. Aften og Morgen laa han i Sengen og tænkte hende frem og fablede frem Situationer, de aldrig havde oplevet. For alle de oplevede gled sagteligt ud for ham og stod som varm Dis om hendes Skikkelse. Legen i Buskene var ham et vigende Minde, som fjærnt ude fra fik hans Blod til at suse og hedede hans Legem.

Tavsere end før gik han omkring i Hjemmet. Hans Svar var tvære og gnavne, naar Moderen spurgte, om han ikke var rask. Og han var studs og uvillig, naar han hjalp Faderen. Men han taalte alle Skænd og tav, naar Faderen bad ham være høflig i det mindste. — —